

[Erhard Jakobsen.]

vi igen i situationen med det noget for store forbrug og især med det noget for store forbrug af udenlandsk valuta. Så kan man jo, lige så længe man vil, snakke om at holde omkostningerne nede, man har altså endnu ikke set det tryllemiddel, hvorved det kan gøres. Ja, man kan holde lidt igen, men ved foranstaltninger fra dette folketings side at få folk til at holde sig på uforandret indkomst, det er der endnu ikke nogen der har kunnet angive vejen til. Der har været fraser nok, og der har været løfter nok, men det bliver ikke til noget, når man kommer til realiteterne. Derfor tror jeg, man lige så godt kan se i øjnene, at en momsforhøjelse på et eller andet tidspunkt kommer til at indgå i den økonomiske politik. Jeg taler ikke om dette finansår, jeg taler om et følgende, når vi har fået beskæftigelsen bragt på fode.

Og så er der jo deri samtidig muligheden for at skabe en væsentlig lettelse af de direkte skatter, og det tror jeg er nødvendigt; der er også en mulighed for at undgå de tilfældige opfindelser af nye afgifter på helt forskellige ting fra gang til gang. Man har vel efterhånden et katalog, og så siger man: nu er det længe siden, vi har pillet ved det, så tager vi lidt dér. Det er utilfredsstillende; dér tror jeg igen, at momsen har betydelig bedre muligheder.

I den forbindelse vil jeg også nævne, at det er jo ikke bare indkomstskatten, der trykker, man må være klar over, at i mange hjem råder frygten for, hvordan det vil gå med grundskatterne i fremtiden. Det er meget naturligt, for i og med netop at indkomstskatten er så upopulær, kan jo ingen undre sig over, om de kommunale organer søger en anden udvej. I stedet for at hæve indkomstskatten hæver man grundskatterne, og derved rammer man mange mennesker meget, meget alvorligt, så folk med god grund kan se hen til, at de en dag ikke længere kan blive siddende i deres hus.

Mit parti har fremsat forslag om, og vi vil prøve at vinde forståelse for, at man ikke kan fortsætte ud i fremtiden og lade grundskatterne stige med 500 og 1.000 kr. om året for ganske almindelige mennesker. Det er jo hen i vejret, når nogen i den forbindelse taler om arbejdsfri indtægter og alt det dér. For det første er det ikke indtægter, for folk kan jo ikke sælge deres hus og skaffe

sig en indtægt derved, det kan de kun, hvis nogen vil give dem en billig lejlighed et eller andet sted; ellers er de nødt til at blive i huset og betale, hvad det koster. For det andet betaler de jo en meget, meget høj rente af det, der kaldes indtægt; 2.000, 3.000, 4.000 kr. om året i grundskyld er ikke ualmindeligt i vore kommuner.

Det har været naturligt, at hovedvægten herinde har ligget på det økonomiske, ikke mindst i denne finanslovsdebat. Alligevel kan jeg ikke lade være med afslutningsvis at nævne den glædelige udvikling, det efter min opfattelse betegner, at der er ved at blive almindelig forståelse også i dette høje ting for, at nu må vi have en anden kurs på uddannelsesområdet.

Centrum-demokraterne høstede ikke ligefrem laurbær og pæne ord, da vi for snart et år siden advarede mod de udskejelser, som den nye styrelseslov gav anledning til. De seneste beretninger fra Roskilde universitetscenter er kommet til at stå i centrum, men der er da ingen, der må tro, at det bare er dér, det foregår på den måde, det gør det mange andre steder. Det var det, vi sagde allerede dengang, vi havde vore efterretninger mange steder fra. Vi sagde: det går ikke dette her, den styrelseslov må ændres, og valgreglerne på universitetet og de højere læreanstalter må ændres. Det var der ikke mange der gad høre på dengang, men senere på året fik vi støtte fra kristeligt folkeparti, der var med i et forslag, der blev fremsat.

Nu er der altså sket det glædelige, at nu møder 4 partier i fællesskab med lovforslag om, at man både ændrer styrelsesloven og ændrer valgreglerne ved universitetet og de højere læreanstalter for dermed definitivt at få gjort ende på en udvikling, som jo blot er en fortsættelse af ungdomsoprøret, studenteloprøret, som jo blot er udtryk for den skræk, som selv borgerlige partier fik over for det, man troede var ungdommen og fremtiden og bla, bla og alt det dér, men som jo bare er nogle politiske gruppers misbrug af, at der er nogle, der er liberale, alt for liberale i deres holdning over for dem, der bare vil skabe uro, bare vil skabe ballade.

Det er meget, meget glædeligt, og jeg vil tro, der er et flertal i folketinget, der har denne fornemmelse. Det er ikke for vores skyld, og det er ikke for nogle politiske ret-